

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர் ப. ஜீவானந்தம் என்னும் 'உயிர் அன்பன்' Tanithamizh Patralar Pa. Jeevanndam Ennum 'Uyir Anban'

முனைவர் ஜெ. மதிவேந்தன்

கௌரவ விரிவுரையாளர், முதுகலைத் தமிழாய்வுத்துறை, அறிஞர் அண்ணா அரசுக் கலைக்கல்லூரி, செய்யாறு – 604
407. திருவண்ணாமலை மாவட்டம்.

Dr. J. Mathivendhan

Guest Lecturer, Department of Postgraduate Tamil Studies, Arignar Anna Government Arts College, Cheyyar – 604
407. Tiruvannamalai District, Email: arivukumar.mm3@gmail.com Cell: 9677090519

Abstract

Jeeva alias P. Jeevanandam was a notable figure among the communist activists of Tamil nadu. He fought for the lives of the working people during his lifetime. Everyone knows about this side of the struggle, which included imprisonment and atrocities. However, many are unaware of his enthusiasm for Tamil and his commitment to independent Tamil. The aim of this research article is to examine and present, with appropriate data, the issues that emerged from jeeva's Tamil work as an independent Tamil movement.

Key Words:

Comrade Jeeva, Independent Tamil, Tamil, Common Ownership, Language, Life Lover

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ்நாட்டின் பொதுவுடமை இயக்கவாதிகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஆளுமையாக விளங்கியவர் ஜீவா என்கிற ப. ஜீவானந்தம். அவர் தம் வாழ்நாளில் உழைக்கும் மக்களின் வாழ்விற்காகப் போராடியவர். சிறை தண்டனைகளும் கொடுமைகளும் அனுபவித்தவர் என்கிற இந்தப் போராட்டப் பக்கம் அனைவரும் அறிந்ததே. என்றாலும் தமிழின் மீது கொண்ட பெருங்காதலும் தனித்தமிழ் ஈடுபாடும் பலரும் அறியாதது. ஜீவாவின் தமிழ்ப் பணியானது தனித்தமிழ் என்ற இயக்க நிலைகளிலிருந்து உருப்பெற்ற விடயங்களைத் தக்க தரவுகளுடன் ஆராய்ந்து எடுத்துரைப்பதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

திறவுச் சொற்கள்:

தோழர் ஜீவா, தனித்தமிழ், தமிழ், பொதுவுடமை, மொழி, உயிர் அன்பன்

முன்னுரை

பன்னூறாண்டுக் காலத் தமிழ்மொழி வரலாற்றில் மொழிசார் மாறுதல்கள் காலந்தோறும் நடைபெற்று வந்துள்ளன. ஒரு மொழி தன்னைத் தொடர்ந்து புதுப்பித்துக் கொண்டே வந்துள்ளது என்றால் அது செம்மொழியாகிய தமிழ்மொழி என்றே உறுதிபடச் சொல்லலாம். தொன்மைத் தமிழில் தொடங்கி, சங்கத் தமிழ், சங்க மருவியத் தமிழ், பக்தித் தமிழ், நவீனத் தமிழ் (ஐரோப்பியர் காலத் தமிழ்) என நீண்டு இன்று அறிவியல் – தொழில்நுட்பத்தின் வழியான கணினித் தமிழ் வரை செழுமை பெற்றுள்ளது.

இந்த வரிசையில், மொழியானது பல்வேறு மாற்றங்களுக்கும் சிதைவுகளுக்கும் உள்ளானது என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. தமிழ்மொழியில் பல மொழிச்சொற்கள் கலந்திடுவதைக் காத்திடவும் எதிர்த்து நின்று செயலாற்றிடவும் 'தனித்தமிழ்' என்ற அடைமொழியோடு தமிழ்மொழி வழங்கிட வேண்டிய கட்டாயத் தேவை ஏற்பட்டது.

சங்கத் தமிழில் மொழிக் கலப்பு என்பது ஏற்பட்டுள்ளது. அது விழுக்காட்டு அளவில் மிகக் குறைவு. தொடர்ந்து நிகழ்ந்த அன்னியப் படையெடுப்புகளும் பிறமொழி ஆட்சியாளர்களும் தமிழ்நாட்டில் ஊடுருவி மொழிக் கலப்பினை, மொழிச் சிதைவினை ஏற்படுத்தினர்.

பிறமொழிக் கலப்பானது சங்க காலத்தில் விதையிட்டு, அறநெறிக் காலத்தில் வேறிட்டு, பக்தி இயக்கக் காலத்தில் செழுத்தது. இதிலிருந்து தற்காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு, 18, 19ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் சில முன்னெடுப்புகள் மொழி, சார்ந்து உருவானது. அதில், 'தனித்தமிழ்' என்கிற முனைப்பான செயல்பாடு தொடர்ந்து வீறுபெற்றது.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் குறிப்பாக, 1916ஆம் ஆண்டு மறைமலையடிகள் (வேதாசலம்) தலைமையில் தனித்தமிழ் இயக்கம் உருப்பெற்றது. இதன் பின்னர் உருவான தமிழ் அமைப்புகளுக்கும் கழங்குகளுக்கும் சங்கங்களுக்கு இவ்வியக்கம் ஆணிவேராக இருந்தது. இந்த இயக்கத்தில் தான் தோழர் ப. ஜீவானந்தமும் சில காலம் பயணித்தார். பின்னர் நிகழ்ந்த முரண்பாடுகளால் அவற்றிலிருந்து விலகி செயல்படலாயினார். தனித்தமிழ், தனித்தமிழ் இயக்கம் குறித்து ஜீவா கொண்டிருந்த கருத்துநிலை விளக்குவதாகவும் அதன்வழியான சமூக ஊடாட்டங்கள் குறித்துக் காணலாம்.

வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

ப. ஜீவானந்தம் என்ற பெயரைத் தாங்கிய, 'தோழர் ஜீவா' என்று அன்போடு அழைக்கப்படுகின்றவரின் இயற்பெயர் சொரிமுத்து என்பதாகும். பட்டம்பிள்ளை, உமையம்மை இணையருக்கு 21.08.1906 இல் பிறந்தார். தங்களுடைய குலதெய்வத்தின் பெயரான சொரிமுத்தம்மனின் பெயரையே இவருக்குப் பெற்றோர்கள் வைத்தனர். பின்னாட்களில் தனித்தமிழின்பால் கொண்ட ஈர்ப்பின் காரணமாக, 'உயிர் அன்பன்' (ஜீவா ஆனந்தம்) என்றும் பயன்படுத்தினார்.

கவிதை, நாடகம், நாவல், கட்டுரை, இதழியல், மொழிபெயர்ப்பு போன்றவற்றில் தனது பங்களிப்பினைத் தொடர்ந்து ஆற்றியுள்ளார். கால் பந்து விளையாடுவதில் ஆர்வம் மிக்கவர். வ.வே.சுவின் குருகுலத்தில் ஆசிரியர் பணி செய்தவர். தீண்டாமை, சாதி ஒழிப்புக்கு எதிராக செயல்பட்டவர். பொதுவுடமை இயக்கத்தின் பங்காளராகத் தன் வாழ்வின் இறுதிவரை மக்களுக்காகப் பொதுப் பணியாற்றினார். பல்வேறு பணிகளுக்கிடையில், 18.01.1963 அன்று அவரது உயிர் பிரிந்தது. ப.ஜீவாவின் செயற்பாடுகளைப் போற்றும் வகையில் கன்னியாகுமரி - நாகர்கோயிலில் தமிழ்நாடு அரசு மணிமண்டபம் ஒன்றை எழுப்பியுள்ளது.

இவரின் பெயரில் புதுச்சேரியில், 'ஜீவானந்தம் அரசு மேளிலைப் பள்ளி' இயங்கி வருகின்றது.

தனித்தமிழ் வாழ்வியல்

ப.ஜீவானந்தம் தன் வாழ்வின் தொடக்கம் முதலே தமிழின்பால் அன்பும் அக்கறையும் கொண்டவராகத் திகழ்கிறார். பள்ளிப் படிப்பிலே கவிதை எழுதுவது என்பது இயல்பான உள்ளுணர்வின் ஊக்கச் செயல்பாடாக இருந்துள்ளது. கவிதை (கதர் வெண்பா நாற்பது, இராட்டின வெண்பா நாற்பது), நாடகம் (ஞானபாஸ்கரன்), புதினம் (சுகுணராஜன் அல்லது சுதந்திர வீரன்) எனப் பன்முகப்பட்ட தமிழ்த் தளங்களில் பயணித்தவராக உள்ளார். ஆங்கில வழிக் கல்வி கற்ற சூழலிலும் தாய்த்தமிழ் மீது அளவற்ற அன்பும் பற்றும் கொண்டு இயங்கினார் எனலாம். இதனைப் பறைச்சாற்றும் விதமாக அவர்தம் பேச்சாற்றல் விளங்கியது. அவ்வாறு ஓரிடத்தில் பேசுகையில், "நான் என்ன பேசவேன் என்பது பலருக்குப் புரியாத புதிராகி, ஒரு குழப்பச் சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறது. சிவபூஜையில் கரடியை விட்ட கதை போலாகுமோ எனது பேச்சு என்று பலருக்கும் பயம். எனக்கும் தமிழன்பும் தமிழறிவும் உண்டு என்பதை அறிந்த செட்டி நாட்டன்பர் பலர் "நான் என்ன பேசப் போகிறேன்" என்பதை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்" (வீ. அரசு; 2007: 178) என்ற கூற்றில் தமிழன்பு, தமிழறிவு தனக்குண்டு என்பதைத் தன்னடக்கமாக எடுத்துரைக்கிறார். தமிழோடு, தனித்தமிழ் மீதும் அன்பு பூண்டவராக ஜீவா திகழ்கிறார்.

தனித்தமிழ் என்பது தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கள் கலவாது பேசுவதும் எழுதுவதான ஒரு மொழிசார் செயல்பாடாகும். இது ஓர் இயக்கமாக, 1916ஆம் ஆண்டு மறைமலையடிகளால் தொடங்கப்பெற்றது. அதற்கு முன்னரே, தமிழ்ச் சமூகத்தில் தனித்தமிழ் என்னும் மொழித்தாய்மை குறித்துப் பலரும் பேசி வந்துள்ளனர்.

இருப்பினும் இயக்கச் செயல்பாடாக, கூர்மைப்படுத்தியவர் மறைமலையடிகளே. இவ்வியக்கத்தின் முதன்மையர்களாக மறைமலையடிகள், தேவநேயப் பாவாணர், பெருஞ்சித்திரனார் இன்னும் பலரும் இருந்து செயல்பட்டனர். மொழிப் பாதுகாப்பு என்னும் ஒற்றைக் குடையின்கீழ் அனைவரும் வெவ்வேறு திசைகளிலிருந்து தங்களின் கருத்துக்களை வழங்கினர். இந்த இயக்கம் பல்வேறு தமிழ் அமைப்புகளுக்கு ஆணிவேராக இருந்தது. பல தனிநபர்களும் மொழிப்பற்றுடன் இயங்கிட இவ்வியக்கத்தின் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் முனைப்பாயிருந்தன. அந்த நேர்க்கோட்டில் சில காலம் பயணித்தவராகத் தோழர் ஜீவா விளங்குகிறார்.

தனித்தமிழ் குறித்துத் தனக்கென ஒரு நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தார். 1927ஆம் ஆண்டு தொடக்கமாகத் தனித்தமிழ் மீது ஈடுபாடு உடையவராக இருந்தார். இக்காலக்கட்டத்தில் தான் 'உயிர் அன்பன்' என்ற பெயர் மாற்றமும் நிகழ்ந்துள்ளது. தமிழர்கள் தனித்தமிழ்ப் போக்குடன் இருப்பது மகிழ்ச்சியே. ஆனால், தனித்தமிழ் வெறியாக நடந்துகொள்வது வெறுக்கத்தக்கது என்று கண்டிக்கிறார். தனித்தமிழ் என்று குரலெழுப்பி, ஆங்கிலத்தின்பால் ஈர்ப்பு கொண்டு இயங்குவது எந்தவகையில் நியாயமானது என்று வினாத்தொடுக்கிறார். இதனை அவரின் கூற்றின் வழி காணலாம். "தனித்தமிழ் தனித்தமிழ் என்று பேசுவது தவறான போக்கு. அப்படி தனித்தமிழ் பேசுபவர்களும், மறுபக்கத்தில் ஆங்கிலத்தைச் சரணாகதி அடைகிறார்கள். இது என்ன பேதைமை! "தமிழன் என்றால் அவன் சுறுசுறுப்பானவன், யோக்கியன்" என்று உலகம் தனித்துவமாக அவன் குணத்தைச் சொல்ல வேண்டும். அதுவே, தனித்தமிழ் போக்கு ஆகும். அதை விடுத்து வளர்ச்சிக்கு விரோதமான இந்தத் தனித்தமிழ்ப் போக்கைக் கையாளக் கூடாது" (மேலது; 439) என்று மிகவும் காட்டமாகவே எடுத்துரைக்கிறார். தனித்தமிழ்ப் போக்கு என்பது தமிழர்கள் மொழி, இனம், நாடு போன்ற பண்பாட்டுக் குணநலன்களின் சிறந்தோங்க வேண்டும் என்பதே அவரின் கருத்தாகும்.

மறைமலையடிகளைப் பின்பற்றித் தனித்தமிழில் பேசவும் எழுதவும் செயல்பட்டவர் ஜீவா. அவ்வாறிருக்கையில், சிராவயல் ஆசிரமத்தில், 'நாடும் இளைஞரும்' என்னும் தலைப்பில் தனித்தமிழில் முழுமையாக உரையாற்றினார். இதனைக் கண்ட வ.ரா. வியந்துள்ளார்.

எனினும், 'தனித்தமிழ் தமிழர்களின் மொழியன்று' என்றும் 'பாமரர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாது' என்றும் கூறி, தனித்தமிழைக் கைவிடுமாறு வ.ரா. வற்புறுத்தியுள்ளார். என்றாலும் ஜீவா தனித்தமிழின் மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக அதனைக் கைவிடவில்லை. பின்பு, ஒருநாள் மறைமலையடிகளை வீட்டில் சந்திக்கச் சென்றிருந்தபோது, அவர் பிறமொழிக் கலப்புடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு மனம் வருந்தினார். தான் பெரிதும் விரும்பிய மறைமலையடிகளே, சொல் ஒன்று; செயல் ஒன்றாக செயல்படுவதால், தன்னுடைய தனித்தமிழ்க் கொள்கையிலிருந்து மாறி, பிறமொழிக் கலப்புடன் பேசவும் எழுதவும் செயல்படலானார். 'உயிர் அன்பன்' மீண்டும் ஜீவாவாக மாறினார் என்ற செய்தியைப் பதிவாக்குகிறார். (கே. பால தண்டாயுதம்; 1975:31)

மேற்கண்ட கூற்றுகளை, இரா. இளங்குமரனார், முனைவர் சாரதா நம்பி ஆரூரன் போன்றவர்கள் தங்களின் நூல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

ஒரு மொழியானது பல்வேறு ஊடாட்டங்களுக்கு ஆட்பட்டே கடந்து வருகிறது. அதாவது, பன்மைத்துவம் கொண்டதாக இருக்கிறது. தூய்மைவாதமானது தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளவே துணை செய்யும். ஆனால், பன்மைத்துவம் வளர்ச்சிக்கு வழி வகுக்கும். மொழிகள் பல தனித்தன்மையுடன் சிறந்து விளங்குவதோடு, பிறமொழிச் சொற்களையும் உட்கலத்தல் வேண்டும். இது தமிழ்மொழியில் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே இருந்துள்ளது.

உள்ளூர் மொழி தொடங்கி, உலக மொழிகள் வரை பல மொழிகள் கலந்தே இன்றுள்ள நவீன அறிவியல் தமிழ்மொழி வாழுகிறது. தனிமைப்பட்டுப் போயிருந்தால் இன்று தமிழ் 'வாழும் மொழியாக' இருந்திருக்காது. இதனைத் தோழர் ஜீவா கூறுகையில், "ஆதி காலத்திலிருந்தே தமிழன் எல்லா மொழிகளிலிருந்தும் சிறந்ததைத் தன் மொழியில் எடுத்தாண்டிருக்கிறான். நமக்குள் புழுங்கும் வடமொழி, கீரீக், அரபி, உருது, பாரசீகம் ஆகிய ஆசிய மொழிச் சொற்களே சான்று. இப்படித் தமிழில், சிறந்ததை எடுத்தாண்டும்போது நமக்கேற்றவாறு, தமிழ்ப் பண்பு கெடாமல் நம் ஓசை நயத்திற்கேற்றபடிச் சொற்களை ஏற்க வேண்டும்" (வீ. அரசு; 2007: 438) என்கிறார்.

தமிழ் மரபிற்கேற்ப சொற்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இயங்குதலே நலம் என்றுரைக்கிறார். இப்பண்பு கம்பராமாயணம் என்னும் காப்பிய நூலில் கம்பர் வடமொழிப் பெயர்களை எல்லாம் (லட்சுமணன் – இலக்குவன்) தமிழ்ப்படுத்தித் தான் தமிழில் தருகிறார். இதைத்தான் ஜீவா அவர்களும் ஓசை நயம் கெடாமல் சொற்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.

ஜீவா தமிழின் மீது கொண்ட பற்றினை விளக்குமிடத்து, "அத்தனையும் தமிழிலே என்பதே நமது குறிக்கோள்; அது சாத்தியமில்லாத இடத்தில் பிறமொழிச் சொற்களை நம்மொழி மரபுக்கு இணக்கமாக அமைத்து வழங்குவது – இதுவே நமது பார்வையாகவும் நடைமுறையாகவும் இருக்க வேண்டும். இருக்க முடியும்." (மேலது; 509) என்ற கொள்கைத் தெளிவுடையவராக விளங்குகிறார். 'எங்கும் தமிழ்; எதிலும் தமிழ்' என்ற நிலைப்பாட்டில் மாற்றுக் கருத்தில்லை.

ஆனால், தமிழ்ச் சொற்களை வழங்க முடியாத சூழ்நிலைகளில் பிறமொழிச் சொற்களை அப்படியே வழங்காமல் தமிழ் மொழிக்கேற்ப வழங்கிடுதல் நலம் பயக்கும் என்கிறார்.

தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர்கள் சில பிறமொழிச் சொற்கள் எவையும் தமிழ்மொழியில் அறவே கலத்தல் கூட என்கிற மனோநிலை கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர். சமுதாயம் அறிவியல் – தொழில்நுட்பத்தில் வளர்ந்து வரும்போது, மொழியும் மொழிசார் பயன்பாடும் மாற்றமடையும். அவற்றையும் ஏற்று பயணிப்பதே மொழிக்குக் கூடுதல் பலமாகப் பார்க்கப்படும்.

ஆனால், நான் யாரோடும் சேர மாட்டேன் என்று தனித்து நின்றால் அது வளர்ச்சியாகாது. வீக்கமாக, தேக்கமாக மாறிவிடும். கொடுக்கல் வாங்கல் என்பது மனித உறவுகளைத் தாண்டி, மொழியிலும் நிகழ்வது வளர்ச்சிக்குரியது என்கிறார் ஜீவா. இதனைப் பின்வரும் கூற்றின் வழி விளக்குகிறார். “மனோமணியம் சுந்தரம் பிள்ளை, மறைமலையடிகள் காலந்தொட்டு சில பல ஆண்டுகளாக வேகம் பாய்ந்து இருக்கிறது இந்தப் போக்கு. வடசொற்களோ திசைச்சொற்களோ தமிழில் கூடாது; எல்லாம் தமிழ்ச் சொல்லிலே தான் வேண்டும். இந்தப் போக்கால் லாபம் உண்டா? உண்டு என்பது என் கருத்து. இதனால் கூடுமானவரை தமிழ்மொழி வளர்வதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் கிடைக்கிறது. ஆனால் இதை அளவுக்கு மீறி, மொழி வெறியை எட்டுமளவுக்குக் கொண்டு போகக் கூடாது. சமுதாயம் வளர்கையில் சமுதாய இயல்கள் வளர்கையில் பல மொழிகளுக்கிடையே உறவுகள் பலப்படுகையில் பரஸ்பரம் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் ஏற்படத்தான் செய்யும்” (மேலது; 496) மொழிப்பற்று, வெறியாக மாறக் கூடாது என்பதனை அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுகிறார்.

மொழியில் கொடுக்கல் வாங்கல் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். அதனைத் தேவைப்படும் இடங்களில் தான் பயன்படுத்த வேண்டும். அவசியமில்லாத இடத்திலும் பயன்படுத்துவது மொழியைப் பலவீனப்படுத்தும் முயற்சி என்று கண்டிக்கவும் செய்கிறார். அளவோடு மொழிக் கலப்பினைச் செய்ய வேண்டும் என்பதில் மிக கவனமாக இருக்க வேண்டும். ‘அளவுக்கு மீறினால் அமுதமும் நஞ்சு’ என்பது போல மாறிவிடும். தமிழிலிருந்து பல சொற்களைப் பிறமொழிகள் எடுத்துக் கொண்டது போல, மற்ற மொழிகளிலிருந்தும் சொற்களைத் தமிழ் உள்வாங்கிக் கொண்டு செயல்படுகிறது. இதனை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. “தமிழிலிருந்து வடமொழிக்கு ஆயிரம்

சொற்கள் சென்றிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதேபோல், வடமொழி, ஆங்கிலம், உருது, தெலுங்கு, டச்சு, பிரெஞ்சு முதலான மொழிகளிலிருந்து தமிழுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. இது வளரும் ஒவ்வொரு மொழிக்கும் இயல்பு தான். அதே சமயத்தில், அவசியமில்லாத இடத்தில் ஒரு மொழியைப் பலவீனப்படுத்தும் முறையில் வந்தாலோ, தேவைக்கு மிஞ்சி வந்தாலோ, அவை மொழி வளர்ச்சிக்கு ஊறு விளைவிக்கும்” (மேலது; 497) என்கிற ஜீவாவின் கூற்று ஏற்கத்தக்க ஒன்றாகும்.

தோழர் ஜீவாவின் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் தனித்தமிழ்க் குறித்த பங்களிப்பும் மிக முக்கியமானதாகும். தனித்தமிழ் குறித்த புரிதல் என்பது ஜீவாவிற்கு மிக அதிகப்படியாகவே இருந்தது எனலாம். தனித்தமிழ் இயக்கத்தினருக்கும் அதன்சார் ஆளுமைகளுக்கும் இடையிலான தூரத்தினை ஜீவா வெகு இயல்பாகக் கடந்து செல்கிறார். தனித்தமிழுக்கு எதிரானவராக ஜீவா சித்தரிக்கப்பட்டாலும் அவரது அரசியல் செயல்பாடுகளும் கருத்துக்களும் தெளிவான தமிழ்ச் சிந்தனையாளராக, தனித்தமிழ்ப் பற்றாளராக அடையாளம் காட்டுகிறது.

மொழி வெறியைத் தவிர்த்து, மொழிப்பற்றுடன் செயல்படும் ஆளுமையாகத் தோழர் ஜீவா திகழ்கிறார். தனித்தமிழ்ப் போக்கு என்பது குறித்து அவர் கூறுகையில், “கூடுமானவரைக்கும் எல்லாவற்றையும் தமிழிலே அழகான தமிழிலே எளிதாகப் புரியக் கூடிய தமிழிலே சொல்ல வேண்டும்; வேண்டாத இடத்தில் வலிந்துகொண்டு வருவது கூடாது என்ற முறையில் தனித்தமிழ்ப் போக்கு சரியே” (மேலது; 497) என்கிறார். வெகு மக்களுக்கும் புரியும் வகையில், தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் அமைதல் வேண்டும்.

எளிமை, சொற்சுருக்கம், அழகுணர்ச்சி போன்றவை கலைச்சொற்கள் உருவாக்கத்தின் அடிப்படையாகும். அப்படி, சைக்கிள் (Cycle) என்ற வாகனத்திற்கு உருவாக்கப்பட்ட கலைச்சொற்களே சான்றாகும். இரண்டு சக்கரங்களைக் கொண்டதால், ‘ஈருளி’ என்றும் இரு பக்கங்களில் மிதிப்பதால், ‘மிதிவண்டி’ என்றும் வழங்கினர். இவ்வாகனத்திற்கு கவிமணி தேசிக விநாயகனார், ‘சமிட்டி வண்டி’ என்று பொருளுரைத்தார். ‘சமிட்டி’ என்பதற்கு ‘மிதி’ என்பது பொருளாகும். காலத்தின் போக்கில், மிதிவண்டி என்பதே அனைவருக்குமான சொல்லாக நிலைத்து நின்றது. ஆனால், ஈருளியும், சமிட்டி வண்டியும் வழக்கில் இல்லாமல் போனது. மக்களின் எளிமையும் சொற்சிக்கனமுமே இதற்கு அடிப்படை காரணமாக அமைந்தது. இப்படி வேண்டாத சொற்களைப் பயன்படுத்திடக் கூடாது என்று ஜீவா தன் கருத்தினை ஆழமாகப் பதிக்கிறார்.

நல்ல இலக்கியம் என்பது மக்களின் உணர்வுகளைப் பிரதிபலிப்பவையாகும். இதனையே ஜீவாவும் குறிப்பிடுகிறார், “நல்ல இலக்கியம் சகல உண்மையான மனித அம்சங்களுக்கும் அவற்றிற்கு உரித்தான முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது” (மேலது; 512) என்கிறார். அப்படி நல்ல கலை இலக்கியங்கள் தனித்தமிழில் அமைந்திட வேண்டும் என்பதில் ஜீவாவிற்கு இருவேறு கருத்துநிலைக்கு இடமில்லை என்று உறுதிபடச் சொல்லலாம். தமிழ்ச் சமுதாயம் வளர்ச்சிப் பாதை நோக்கிச் செல்லுமானால், மொழி வளர்ச்சி என்பதும் கூட இணைந்து செல்ல வேண்டும். அவ்வாறில்லாமல், மொழி ஒரு பக்கமும் வளர்ச்சி ஒரு பக்கமும் சென்றால் அது சீர்கேட்டினைத் தான் உண்டாக்கும். மொழியும் சமுதாயமும் இரண்டு கண்களாக இருக்கின்றன. இதனை விளக்கும் ஜீவா, “சமுதாய வாழ்வு முழுவதிலும் நெடுகிலும் செயல்படும் ஒரு சமூக நிகழ்ச்சி தான் மொழி என்பது சமுதாயம் வளர்ச்சியடைந்தால் மொழியும் வளர்ச்சியடையும்; சமுதாயம் வீழ்ச்சியடைந்தால் மொழியும் வீழ்ச்சியடையும்; சமுதாயத்திற்குப் புறம்பாக என்பதொன்றில்லை. ஆகவே, சமுதாயச் சரித்திரத்தோடு இணைத்துத்தான் – மொழியைப் படைத்துக் காக்கும் மக்களின் வரலாற்றோடு இணைத்துத் தான் – மொழி வளர்ச்சியின் நியதிகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்” (மேலது; 533) என்கிறார். சமுதாய வளர்ச்சி என்பது மொழி வளர்ச்சியோடு இணைந்தது என்கிறார்.

மகாகவி பாரதியார் குறித்து ஜீவா தனித்த பார்வையைக் கொண்டிருந்தார். அவர் குறித்துக் குறிப்பிடுகையிலும் “பாரதியா, பார்ப்பான் தானே? என்று பழிக்கக்கூட தூய தனித்தமிழ்க் குருதி நரம்புகளில் பிறீட்டுப் பாய்கிற செங்குட்டுவன், வளவன், செழியன் வழிவழி வந்தோரும் தமிழகத்தில் இல்லாமலில்லை” (மேலது; 211) என்று தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர்கள் குறித்து எள்ளி நகையாடுகிறார்.

இன்னார் தான் தனித்தமிழுடன் செயலாற்றிட வேண்டும் என்கிற பார்வை கொண்டவர்களாகவும் ஒரு மொழியை, இனத்தினை உயர்த்தியும் மற்றொன்றைத் தாழ்த்தியும் பார்க்கும் மனநிலை கொண்டவர்கள் ‘சீரற்ற மனநிலையாளர்’ எனலாம். அப்படி தமிழுக்கு எதிராக இன்றும் முன்னிறுத்தப்படும் மொழி இந்தி, சமஸ்கிருதம் இவ்விரண்டிலும் உள்ள நல்லவனவற்றையும் காணாத கண்கள், ‘ஊணக் கண்கள்’ என்றே விளிக்கலாம். குறையை மட்டுமே எடுத்துக் கூறுவதும் நிறையை முற்றும் முழுவதுமாக புறந்தள்ளுவதும் தனித்தமிழ்ப்

பற்றாளர்களிடையே இருப்பதை ஜீவா சாடுகிறார். “ஒரேயடியாக இந்தியை ‘லம்பாடி’ மொழியென்றும் மரக்கிளையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற குரங்களைப் போல் இந்தி எழுத்துகள் இருப்பதாகவும், இன்னபிறவும் கூறிப் பழிப்பது, தமிழைப் பழித்தால் நமக்கு எத்தகைய ஆத்திரம் வருமோ, அத்தகைய ஆத்திரம் தான் குற்றமற்ற இந்திப் பொது மக்களுக்கும் ஏற்படும். இது தமிழ் மக்களுக்கும் இந்தி மக்களுக்கும் பரஸ்பரம் நல்லெண்ணத்தையும் ஒற்றுமையையும் வளர்க்காது” (மேலது; 532) என்கிற பன்முகத் தன்மையைப் பறைசாற்றுகிறார்.

தமிழ் மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக மற்ற மொழிகளை ஒதுக்குவது சிறப்பிற்குரிய செயலன்று என்கிறார். பாரதியை, பார்ப்பனச் சமுதாயம் என்று ஒதுக்கும் மனநிலையும் இந்தி மொழியைக் கேலி, கிண்டல் செய்வதும் ஒரே நேர்கோட்டில் வைத்து பார்க்கப்பட வேண்டியவையே. இரு செயல்பாடுகளும் மக்களின் வளர்ச்சிக்குச் சற்றும் பயன்படாது என்பதைத் துணிவுடன் எடுத்துரைக்கிறார்.

இந்தியை, சமஸ்கிருதத்தை இன்னபிற மொழிக் கலப்பினை எதிர்க்கும் மனநிலையாளர்கள், ஆங்கிலத்தினை மட்டும் உச்சி முகர்வது சரியான செயல்பாடா? என்ற வினாவினை முன் வைக்கிறார் ஜீவா. சுதந்திர நாட்டிலும் ஆங்கிலமே முதன்மை பெற்றுத் திகழ்கிறது. ஆனால், அது குறையாகப்படவில்லை. பிற மொழிக் கலப்பினை மட்டும் சாடுகின்ற போக்கு சரியானதா என்று உரைக்கிறார். இதனைத் தெளிவுறுத்தும் அவர் தம் கூற்று, “நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் இருக்க வேண்டிய இடங்களில் தமிழை இருக்கவிடாமல் செய்து இன்று அதீதமாக இருந்துகொண்டிருக்கும் மொழி எது? சட்டசபையிலும் சர்க்கார் காரியாலங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்கழங்கங்களிலும் விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்பக் கல்விகளிலும் நீதிமன்றங்களிலும் இன்னபிற இடங்களிலெல்லாம் ஆதிக்கம் வசிப்பது இன்றும் ஆங்கிலமே.

சுதந்திரம் கிடைத்து பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னாலும் இன்னும் ஆங்கிலமே இருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது” (மேலது; 528) என்கிறார். தனித்தமிழ் இயக்கத்தினர், பற்றாளர்கள் மீது வைக்கப்படும் முதன்மையான விவாதம், குற்றச்சாட்டு ஆங்கிலத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படும் போக்கினைக் கொண்டவர்கள் தனித்தமிழ்ப் பற்றுடன் பிற மொழிக் கலப்பினை எதிர்ப்பதும் எவ்வகைப்பட்டதான முரண்பாடுகள் என்பதேயாகும். இதற்குப் பெரிதாக யாரும் விடையளிக்கவில்லை என்பதே உண்மை..

ஜீவாவின் தனித்தமிழ்க் கொள்கை என்பது பரந்துபட்ட ஒன்றாக உள்ளது. தனித்தமிழாளர்கள் குறித்துக் குறிப்பிடுகையில், “தனித்தமிழ்வாதி எவ்வளவோ விரும்பியும், முயற்சித்துப் பார்த்தும் அனைத்தையும் தமிழிலே இன்றே வெளியிட முடியாமல் தவிப்பதை நாம் காணவில்லையா? எனவே நாம் சொல்கிறோம்.

தமிழிலேயே அனைத்தையும் பேசுவது, எழுதுவது என்ற குறிக்கோளை நமது உணர்வின் மையத்தில் நிறுத்துவோமாக! தற்காலமாக முடியாது போகிற இடங்களில், பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்போமாக! மொழியறிவும் பொருளறிவும் இணைந்து செல்லட்டும் வளர்ச்சியை நோக்கி!” (மேலது; 509-510) என்ற உலகளாவிய சிந்தனை கொண்டவராக ஜீவா திகழ்கிறார். தமிழ் மொழியை உணர்வாக்கி, அறிவின்பாற்பட்ட தற்காலச் சூழலினை எடுத்து விளக்குகிறார்.

ஒரு பரந்துபட்ட அறிவும் ஆற்றலுமே சிறந்த ஒன்றாகும். மனித சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு அதுவே பயன்படும். சிறு குட்டையெனத் தேங்கி நின்றால், நாளாடைவில் அது தேக்கத்தையும் அழிவையுமே தரும். குறுகிய பார்வையில் நின்றுகொண்டு எதனையும் நோக்குவது மொழி வளர்ச்சிக்கு ஏற்புடையதாகாது. தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர்களும் ஆளுமைகளும் காலத்திற்கேற்ப கொஞ்சம் நெகிழ்வுத் தன்மையுடன் செயலாற்றிட வேண்டும் என்பதே அனைவரின் எதிர்பார்ப்பாகும். ஆனால், இக்கொள்கையுடையோர் எத்தன்மையுடைவர்கள் என்பதினை ஜீவா, எடுத்துரைக்கையில், “அகழியில் விழுந்த முதலைக்கு அதுவே வைகுண்டம் என்பது போல், தாங்கள் கற்ற தமிழே எல்லாம் என்ற பத்தாம் பசலி மனப்பான்மையோடு, புதுமை கண்டு கசந்து முகஞ்சுளிக்கும் வைதிகத் தமிழ்ப் பண்டிதர்களைப் பாரதி நினைக்கிறான். ‘எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள்’ என்ற வெண்பாப் பாட்டை இவர்கள் சங்கரா பரணத்தில் ஆலாபனஞ் செய்து எக்களிப்படைவதற்கு அடிப்படையான கிணற்றுத் தவளை மரபை நினைக்கிறான்” (வீ. அரசு; 2007: 234) என்று பாரதி பற்றி விவரிக்கையில் தமிழ்ப் பண்டிதர்களின் தமிழ்ப் பற்று, அறிவின் நிலைப்பாட்டினை விவரிக்கிறார்.

முடிவுரை

தமிழிலே எல்லாம் இருக்கின்றது என்ற பெருமிதச் சிந்தனையோடு இருக்காமல், புதியனவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் அறிவின்பாற்பட்ட மனநிலையைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். மனனம் செய்வதும் மேடைகளில் மயிற்சூச்செறிய முழுங்குவதும் தான் தமிழ் என்ற

நிலையைத் தாண்டி, அறிவியல் யுகத்தில் தொழில்நுட்பக் கலைச்சொற்களோடு தமிழ்மொழி மென்மேலும் வீறுநடையிடுகிறது.

அறிவியல் – தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிக்களுக்கேற்ப தமிழ்மொழியும் தமிழ் அறிஞர்களும் தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர்களும் தங்களின் எல்லைக் கோடுகளைக் கடந்து பரந்துபட்ட உலகைக் காண முன்வர வேண்டும். ‘கொள்வன கொண்டும் தள்ளுவன தள்ளியும்’ இந்த நூற்றாண்டின் காலக்கட்டத்திற்கேற்ப, கலைச்சொற்களையும் தமிழ்மொழிப் பாதுகாப்பினையும் வளர்ச்சியினையும் நவீன ஊடகத்தின் வழியாக பரவலாக்கிட முனைதல் வேண்டும்.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. அரசு, வீ.,(பதிப்பு) ப.ஜீவானந்தம் ஆக்கங்கள் (முழுத்திரட்டு – இரு பகுதிகள் – தொகுதிகள் : 1, 2), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2007.
2. இளங்குமரன், இரா., தனித்தமிழ் இயக்கம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1997.
3. சாரதா நம்பி ஆருரன், தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், சேக்கிழார் பதிப்பகம், சென்னை, 1994.
4. பார்த்தசாரதி, ஆர்., ஜீவாவின் தமிழ்ப்பணி, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2010.
5. பால தண்டாயுதம், கே., ஜீவா வாழ்க்கை வரலாறு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1975.

